

« Адміністративне право»

Загальні вимоги щодо виконання студентами завдань на час карантину та підготовки відповідних звітів з дисципліни

В період дистанційного навчання на час карантину кожен студент повинен:

1. Вивчити лекційні та інші рекомендовані джерела (список літератури додається).
2. Підготувати письмову роботу (реферат) за наданими темами або за темою, узгодженою з викладачем.
3. В кінці кожного тижня подати викладачу відомості про підготовлену роботу (реферат) у електронному варіанті, а в перший робочий день після закінчення терміну карантину- відповідно оформлений у письмовій формі. Таким чином кожен має подати 4 реферати

Додатки:

1. Теми лекцій , лекційні матеріали та література до теми.
2. Теми рефератів.
3. Орієнтовний перелік питань для підготовки до заліку / іспиту.

ТЕМА

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ В СФЕРІ НАУКИ УКРАЇНИ

- § 1. Наука як об'єкт публічного адміністрування.
- § 2. Суб'єкти публічного адміністрування в сфері науки.
- § 3. Адміністративні послуги в сфері науки.
- § 4. Адміністративна відповідальність у сфері науки.

Стаття 54 Конституції України гарантує громадянам свободу наукової і технічної творчості, захист інтелектуальної власності, авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної діяльності. Кожен громадянин має право на результати своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Держава сприяє розвитку науки, встановленню наукових зв'язків України зі світовим співтовариством.

Наука є визначальним джерелом економічного зростання і невід'ємною складовою національної культури й освіти, створює необхідні умови для реалізації інтелектуального потенціалу громадян у сфері науково-технічної діяльності, забезпечує використання досягнень вітчизняної й світової науки і технології для вирішення соціальних, економічних, культурних та інших проблем.

§ 1. Наука як об'єкт публічного адміністрування

Сьогодні наука активно проникає не тільки в соціальне, а й в індивідуальне життя людини. Впливаючи на її свідомість, почуття та емоції, значно змінюючи її уявлення про світ і саму себе, сучасна наука, звертаючись до біологічної природи та психофізичних особливостей людини, допомагає їй шукати найбільш оптимальні шляхи й способи оволодіння сучасною технікою та конструювання більш ефективних технічних засобів як у виробничо-продуктивному, так і в пізнавально-духовному плані.

Наука є формою духовної діяльності людей, яка спрямована на отримання істинних знань про світ (природу, суспільство, мислення), на відкриття об'єктивних законів світу і прогнозування тенденцій його розвитку.

Наука є процесом творчої діяльності з отримання нового знання, і результат цієї діяльності являє собою цілісну систему знань, сформульованих на основі певних принципів.

Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність», що фактично є правовою основою функціонування науки, у преамбулі визнає, що рівень розвитку науки і техніки є

визначальним чинником прогресу суспільства, підвищення добробуту громадян, їх духовного та інтелектуального зростання. Цим зумовлена необхідність пріоритетної державної підтримки розвитку науки як джерела економічного зростання і невід'ємної складової національної культури та освіти, створення умов для реалізації інтелектуального потенціалу громадян у сфері наукової і науково-технічної діяльності, забезпечення використання досягнень вітчизняної та світової науки і техніки для задоволення соціальних, економічних, культурних та інших потреб.

Наукова діяльність, відповідно до Закону України «Про наукову та науково-технічну діяльність» від 26 листопада 2015 року № 848-VIII, визначається як інтелектуальна творча діяльність, спрямована на одержання нових знань та (або) пошук шляхів їх застосування, основними видами якої є фундаментальні та прикладні наукові дослідження.

Фундаментальні дослідження мають за мету відкриття нового явища чи характеристику його властивостей. У цій галузі створюється принципово нова інформація, що істотно змінює існуючу систему знань.

Так, фундаментальні наукові дослідження — теоретичні та експериментальні наукові дослідження, спрямовані на одержання нових знань про закономірності організації та розвитку природи, суспільства, людини, їх взаємозв'язків. Результатом фундаментальних наукових досліджень є гіпотези, теорії, нові методи пізнання, відкриття законів природи, невідомих раніше явищ і властивостей матерії, виявлення закономірностей розвитку суспільства тощо, які не орієнтовані на безпосереднє практичне використання у сфері економіки.

Результати теоретичних досліджень виявляються в наукових відкриттях, обґрунтуванні нових понять і уявлень, створенні нових теорій. До пошукових належать дослідження, завданням яких є відкриття нових принципів створення виробів і технологій; нових, невідомих раніше, властивостей матеріалів і їхніх сполук, методів аналізу та синтезу.

Для фундаментальних досліджень характерний міжгалузевий, множинний характер результатів. Центральною проблемою організації фундаментальних досліджень є пошук ефективних форм інтеграції різних дисциплін академічної, галузевої наук і вищих навчальних закладів.

Прикладні наукові дослідження — теоретичні та експериментальні наукові дослідження, спрямовані на одержання і використання нових знань для практичних цілей. Результатом прикладних наукових досліджень є нові знання, призначені для створення нових або вдосконалення існуючих матеріалів, продуктів, пристроїв, методів, систем, технологій, конкретні пропозиції щодо виконання актуальних науково-технічних та суспільних завдань.

Науково-технічні (експериментальні) розробки науково-технічна діяльність, що базується на наукових знаннях, отриманих у результаті наукових досліджень чи практичного досвіду, та провадиться з метою доведення таких знань до стадії практичного використання. Результатом науково-технічних (експериментальних) розробок є нові або істотно вдосконалені матеріали, продукти, процеси, пристрої, технології, системи, об'єкти права інтелектуальної власності, нові або істотно вдосконалені послуги.

Науково-технічна діяльність — наукова діяльність, спрямована на одержання і використання нових знань для розв'язання технологічних, інженерних, економічних, соціальних та гуманітарних проблем, основними видами якої є прикладні наукові дослідження та науково-технічні (експериментальні) розробки.

Варто зазначити, що поруч із науковою та науково-технічною діяльністю в сфері науки легітимне визначення мають також інші види діяльності, які тісно з нею пов'язані, а саме: наукова робота наукові дослідження та науково-технічні (експериментальні) розробки, проведені з метою одержання наукового, науково-технічного (прикладного) результату. Основними видами наукової (науково-технічної) роботи є науково-дослідні, дослідно-конструкторські, проектно-конструкторські, дослідно-технологічні, технологічні, пошукові та проектно-пошукові роботи, виготовлення дослідних зразків або партій науково-технічної продукції, а також інші роботи, пов'язані з доведенням нових наукових і науково-технічних знань до стадії практичного використання; науково-організаційна діяльність — діяльність, спрямована на методичне, організаційне забезпечення та координацію наукової, науково-технічної та науково-педагогічної діяльності; науково-педагогічна діяльність — педагогічна діяльність в університетах, академіях, інститутах та закладах післядипломної освіти, що пов'язана з науковою та (або) науково-технічною діяльністю; науково-інформаційна

діяльність як сукупність дій, спрямованих на задоволення потреб осіб і держави у інформації, що полягає в її збиранні, аналітично-синтетичній обробці, фіксації, зберіганні, пошуку і поширенні (ст. 1 Закону України від 25 червня 1993 р. «Про науково-технічну інформацію»); наукова і науково-технічна експертиза як діяльність, метою якої є дослідження, перевірка, аналіз та оцінка науково-технічного рівня об'єктів експертизи і підготовка висновків для прийняття рішень щодо таких об'єктів (ст. 1 Закону України від 10 лютого 1995 р. «Про наукову та науково-технічну експертизу»); інноваційна діяльність — діяльність, спрямована на використання і комерціалізацію наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоспроможних товарів і послуг (ст. 1 Закону України від 4 липня 2002 року «Про інноваційну діяльність»).

§ 2. Суб'єкти публічного адміністрування в сфері науки

Публічне адміністрування є необхідною умовою розвитку суспільства, спільної праці людей для досягнення певних цілей у відповідних сферах та галузях діяльності, у тому числі у сфері науки.

Адміністрування в сфері науки здійснюється системою державних та недержавних органів (яким делеговано державні повноваження), а саме:

- 1) Верховною Радою України;
- 2) Президентом України;
- 3) Кабінетом Міністрів України;
- 4) Міністерством освіти і науки;
- 5) Міністерством молоді та спорту України;
- 6) Державною службою інтелектуальної власності України;
- 7) Державним агентством з питань науки, інновацій та інформатизації України;
- 8) місцевими органами виконавчої влади;
- 9) органами місцевого самоврядування, в частині делегованих повноважень у сфері науки;
- 10) Національною академією наук України;
- 11) галузевими академіями наук України;
- 12) іншими консультативно-дорадчими управліннями у сфері науки.

Законодавче регулювання відносин у сфері науки здійснюється Верховною Радою України шляхом прийняття відповідних нормативно-правових актів. Слід зазначити, що Парламент безпосередньо не здійснює публічне адміністрування у сфері науки, а лише впливає на неї через реалізацію функцій держави в цілому, зокрема згідно зі ст. 85 Конституції України. Верховна Рада України приймає закони, наприклад, «Про наукову і науково-технічну діяльність» від 13 грудня 1991 р., «Про наукові парки» від 25 червня 2009 р., «Про наукову і науково-технічну експертизу» від 10 лютого 1995 р., «Про науково-технічну інформацію» від 25 червня 1993 р. тощо.

Президент України визначає систему органів виконавчої влади, які здійснюють державне управління у сфері науки в Україні, забезпечує здійснення контролю за формуванням та функціонуванням відповідної системи органів, створює консультативно-дорадчі ради, які сприяють формуванню державної політики у сфері науки, визначення її пріоритетів, а також нагороджує державними нагородами, встановлює президентські відзнаки та нагороджує ними, у тому числі в сфері науки тощо.

Так, наприклад, указами Президента України «Про додаткові заходи щодо підтримки молодих учених» від 9 квітня 2002 р. № 315 (зі змінами, внесеними Указом від 16 травня 2008 р. № 444) та «Про Положення про порядок надання грантів Президента України для підтримки наукових досліджень молодих учених» від 24 грудня 2002 р. № 1210 з метою вирішення актуальних проблем молодих учених, забезпечення їх активної участі в реалізації державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності, збереження і розвитку інтелектуального потенціалу були: а) засновані щорічні гранти Президента України для підтримки наукових досліджень молодих учених; б) встановлені щорічні премії Президента України для молодих учених галузевих академій наук, державних наукових установ та вищих навчальних закладів III—IV рівнів акредитації; а також визначений порядок надання щорічних грантів Президента України для підтримки актуальних, значущих наукових досліджень молодих учених.

Указом Президента України «Про державні стипендії для видатних діячів науки, освіти, культури і мистецтва, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту та інформаційної сфери» від 10 вересня 2011 р. № 906/2011 з метою стимулювання їх творчої праці, засвідчення видатних особистих досягнень було передбачено створення дворічних та довічних державних стипендій.

Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади в Україні та у сфері науки, який наділений наступними повноваженнями:

- 1) забезпечує проведення наукової політики, розвиток і зміцнення наукового потенціалу України, розроблення і виконання загальнодержавних наукових програм;
- 2) вживає заходів щодо вдосконалення державного регулювання у науковій сфері, стимулювання інноваційної діяльності підприємств, установ та організацій;
- 3) визначає порядок формування та використання фондів для наукової діяльності;
- 4) подає Верховній Раді України пропозиції щодо пріоритетних напрямів розвитку науки та її матеріально-технічного забезпечення;
- 5) забезпечує реалізацію державних цільових науково-технічних програм;
- 6) затверджує в межах своєї компетенції державні цільові наукові програми відповідно до визначених Верховною Радою України пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки (наприклад постанова Кабінету Міністрів України від 19 вересня 2007 р. «Про затвердження Державної цільової науково-технічної та соціальної програми «Наука в університетах» на 2008—2012 роки»);
- 7) визначає порядок фінансування наукової і науково-технічної експертизи, що проводиться за рахунок коштів державного бюджету;
- 8) визначає форми та правила фінансового забезпечення наукової і науково-технічної експертизи;
- 9) ініціює проведення попередньої, первинної, повторної, додаткової, контрольної державної наукової і науково-технічної експертизи;
- 10) визначає орган державного управління, який забезпечує організацію діяльності у сфері науково-технічної інформації, здійснює функціональне управління національною системою науково-технічної інформації, формує і реалізує політику в цій сфері;
- 11) спрямовує, координує та контролює роботу міністерств, інших органів виконавчої влади, що є суб'єктами державного управління в сфері науки в Україні та мають відповідні владні повноваження.

Міністерство освіти і науки України входить до системи органів виконавчої влади і є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах освіти і науки, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, трансферу (передачі) технологій, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю навчальних закладів, підприємств, установ та організацій, які надають послуги у сфері освіти або провадять іншу діяльність, пов'язану з наданням таких послуг, незалежно від їх підпорядкування і форми власності.

Основними завданнями МОН є:

- 1) узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до його компетенції, розробляє пропозиції щодо вдосконалення законодавчих актів, актів Президента України, Кабінету Міністрів України та в установленому порядку вносить їх на розгляд Кабінету Міністрів України;
- 2) розробляє проекти законів та інших нормативно-правових актів з питань, що належать до його компетенції;
- 3) погоджує проекти законів, інших актів законодавства, які надходять на погодження від інших міністерств та центральних органів виконавчої влади, готує в межах повноважень, передбачених законом, висновки і пропозиції до проектів законів, інших актів законодавства, які подаються на розгляд Кабінету Міністрів України, та проектів законів, внесених на розгляд Верховної Ради України іншими суб'єктами права законодавчої ініціативи, нормативно-правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим;
- 4) готує в межах повноважень, передбачених законом, зауваження і пропозиції до прийнятих Верховною Радою України законів, що надійшли на підпис Президентів України;
- 5) здійснює нормативно-правове регулювання у сферах освіти і науки, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, трансферу (передачі) технологій, а також у сфері

здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю навчальних закладів, підприємств, установ та організацій, які надають послуги у сфері освіти або провадять іншу діяльність, пов'язану з наданням таких послуг, незалежно від їх підпорядкування і форми власності;

6) забезпечує інтеграцію вітчизняних освіти і науки, інших сфер, що належать до його компетенції, з неухильним дотриманням принципів збереження і захисту національних інтересів;

7) погоджує проекти концепцій державних програм розвитку галузей економіки та державних програм у частині трансферу (передачі) технологій;

8) розробляє засади наукового і науково-технічного розвитку;

9) забезпечує розвиток наукового і науково-технічного потенціалу;

10) здійснює заходи щодо проведення єдиної науково-технічної та інноваційної політики;

11) формує пріоритетні напрями розвитку науки і техніки та інноваційної діяльності на підставі довгострокових і середньострокових прогнозів науково-технічного та інноваційного розвитку;

12) організовує та координує інноваційну діяльність;

13) формує державні цільові наукові та науково-технічні програми з пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки;

14) забезпечує формування державної політики щодо трансферу технологій, передачі майнових прав на технології та/або їх складові;

15) здійснює керівництво системою наукової і науково-технічної експертизи;

16) забезпечує інтеграцію вітчизняної науки у світовий науковий простір із збереженням і захистом національних пріоритетів;

17) забезпечує організацію діяльності у сфері науково-технічної інформації;

18) здійснює функціональне управління національною системою науково-технічної інформації;

19) організовує використання державних ресурсів науково-технічної інформації, здійснює її пошук і передачу на безприбуткових засадах;

20) погоджує рішення про створення наукових парків та затверджує пріоритетні напрями їх діяльності;

21) подає державним замовникам пропозиції до проектів державних програм розвитку галузей економіки стосовно набуття або передачі майнових прав на технології та/або їх складові;

22) готує пропозиції щодо законодавчого стимулювання діяльності із створення та впровадження високих технологій;

23) визначає порядок та проводить державну акредитацію фізичних і юридичних осіб на право проведення наукової та науково-технічної експертизи, а також визначає форму свідоцтва на право проведення зазначеної експертизи та перелік документів державного зразка, що дають фізичним особам право на провадження експертної діяльності і надання експертних послуг без отримання свідоцтва;

24) забезпечує розвиток наукового і науково-технічного потенціалу у сфері генетично-інженерної діяльності, розробляє критерії безпеки поводження з генетично модифікованими організмами та провадження генетично-інженерної діяльності в замкнених системах, розробляє та вдосконалює систему контролю за дотриманням правил безпеки генетично-інженерної діяльності;

25) установлює порядок проведення наукових дослідів, експериментів на тваринах, затверджує альтернативні методи та об'єкти для отримання наукових даних;

26) формує та забезпечує функціонування системи атестації педагогічних, зокрема керівних, наукових і науково-педагогічних кадрів, організовує їх атестацію щодо присвоєння їм кваліфікаційних категорій, педагогічних та вчених звань і підвищення їх кваліфікації;

27) утворює атестаційну колегію, яка на принципах прозорості та відкритості затверджує рішення вчених рад вищих навчальних закладів (наукових установ) про присвоєння науковим і педагогічним працівникам вчених звань старшого дослідника, доцента та професора, організовує її роботу, розглядає питання про позбавлення зазначених звань, оформляє та видає відповідні атестати, а також розглядає апеляції на рішення атестаційної колегії;

28) встановлює порядок присвоєння вченими радами вищих навчальних закладів та науково-технічними радами наукових установ вчених звань науковим і науково-педагогічним працівникам, а також порядок позбавлення вчених звань;

29) формує перелік галузей знань і перелік спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти, зокрема за поданням Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти, та подає їх на розгляд Кабінету Міністрів України;

30) затверджує перелік спеціальностей, прийом на навчання за якими здійснюється з урахуванням рівня творчих та/або фізичних здібностей вступників;

31) здійснює інші повноваження на основі та на виконання Конституції та законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України .

У той самий час, такі центральні органи виконавчої влади, як: Міністерство фінансів України (у частині фінансування наукових досліджень); Міністерство економічного розвитку і торгівлі України (бере участь у розробленні стратегії та механізму реалізації державної науково-технічної політики, підготовці пропозицій щодо визначення обсягів і цільового спрямування бюджетного фінансування наукової діяльності; Міністерство юстиції України (готує пропозиції щодо проведення правової реформи, сприяння розвитку правової науки) за визначених обставин можуть бути суб'єктами управління в сфері науки.

Варто зазначити, що Указом Президента від 9 грудня 2010 р. № 1085/2010 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» було ліквідовано Вищу атестаційну комісію України, а її функції покладено на новостворений Департамент атестації кадрів МОН.

Основними завданням департаменту атестації кадрів є участь у:
формуванні та забезпеченні функціонування системи атестації наукових кадрів;
формуванні мережі спеціалізованих вчених рад та аналіз їх діяльності;
формуванні мережі експертних рад з проведення експертизи дисертаційних робіт та організація проведення експертизи дисертацій з метою встановлення їх відповідності державним вимогам на здобуття наукових ступенів доктора, кандидата наук.

Департамент атестації кадрів відповідно до покладених на нього завдань:
бере участь у розробленні пропозицій щодо удосконалення законодавства з питань атестації наукових кадрів та внесення їх на розгляд в установленому порядку;

розробляє та подає на затвердження в установленому порядку вимоги до рівня наукової кваліфікації здобувачів наукових ступенів доктора наук і кандидата наук та вченого звання старшого наукового співробітника;

розробляє проекти нормативно-правових актів з питань атестації наукових кадрів і подає їх на погодження та затвердження в установленому порядку;

приймає дисертації та атестаційні справи здобувачів наукових ступенів доктора, кандидата наук і вченого звання старшого наукового співробітника;

організовує проведення експертизи дисертацій, у тому числі тих, що містять державну таємницю, з метою встановлення їх відповідності державним вимогам на здобуття наукових ступенів доктора, кандидата наук та підготовку атестаційних висновків;

надсилає до спеціалізованих вчених рад дисертації на здобуття наукових ступенів доктора наук і кандидата наук, атестаційні справи для додаткового розгляду та/або для переатестації;

готує та подає на розгляд Атестаційної колегії Міністерства матеріали щодо:
утворення спеціалізованих вчених рад у вищих навчальних закладах, наукових установах, у тому числі для проведення разових захистів, а також щодо зміни профілю спеціалізованої вченої ради та змін у її складі;

розгляду дисертацій, які розглянуті експертною радою з порушенням встановленої процедури або щодо яких до МОНмолодьспорту надійшла додаткова інформація, яка не була врахована експертною радою;

затвердження рішень спеціалізованих вчених рад про присудження наукових ступенів, у тому числі щодо переатестації вчених, яким присуджено наукові ступені в інших державах, та нострифікації дипломів про наукові ступені, виданих в інших державах, або скасування таких рішень;

присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника;

утворення апеляційних комісій щодо присудження наукових ступенів чи присвоєння вчених звань або їх позбавлення;

затвердження переліку та паспортів наукових спеціальностей;
затвердження переліку наукових фахових видань України;
готує та подає на затвердження Міністрові проекти наказів про затвердження рішень,
прийнятих Атестаційною колегією Міністерства;
організовує та проводить роботу з питань:
переатестації вчених, яким присуджено наукові ступені в інших державах, та
нострифікації дипломів про наукові ступені, виданих в інших державах;
позбавлення наукових ступенів доктора наук і кандидата наук;
затвердження переліку та паспортів наукових спеціальностей;
затвердження переліку наукових фахових видань України;
отримує звіти про роботу спеціалізованих вчених рад, аналізує їх діяльність та
пропонує вжиття до них відповідних заходів аж до зупинення їх діяльності;
проводить методичну та консультаційну роботу з питань присудження наукових
ступенів доктора, кандидата наук та присвоєння вченого звання старшого наукового
співробітника.

На Міністерство молоді та спорту України в досліджуваній сфері покладено:
бере участь у підготовці, перепідготовці та підвищенні кваліфікації кадрів у сферах
фізичної культури і спорту та національно-патріотичного виховання, визначенні основних
напрямів наукових досліджень, проведенні науково-дослідної роботи у цих сферах;

бере участь у розробленні та впровадженні методологій національно-патріотичного
виховання, що базуються на результатах наукових досліджень, міжнародних стандартах та
рекомендаціях;

проводить аналіз та моніторинг програм і заходів із національно-патріотичного
виховання, взаємодії з науковими та науково-дослідними установами у зазначеному напрямі.

Державна служба інтелектуальної власності України є центральним органом
виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів
України через Міністра освіти і науки, молоді та спорту України і забезпечує реалізацію
державної політики у сфері інтелектуальної власності.

Основними завданнями Державної служби є: реалізація державної політики у сфері
інтелектуальної власності; внесення на розгляд Міністра пропозицій щодо формування
державної політики у сфері інтелектуальної власності.

Державна служба відповідно до покладених на неї завдань:

1) узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до її
компетенції, розробляє пропозиції щодо вдосконалення законодавчих актів, актів Президента
України, Кабінету Міністрів України, нормативно-правових актів міністерств та в
установленому порядку подає їх Міністру;

2) організовує в установленому порядку експертизу об'єктів права інтелектуальної
власності, видає патенти/свідоцтва на об'єкти права інтелектуальної власності;

3) здійснює державну реєстрацію та ведення обліку об'єктів права інтелектуальної
власності, проводить реєстрацію договорів про передачу прав на об'єкти права
інтелектуальної власності, що охороняються на території України, ліцензійних договорів;

4) визначає уповноважені заклади експертизи та доручає їм проведення експертизи
заявок;

5) веде державні реєстри об'єктів права інтелектуальної власності;

6) організовує проведення перевірок суб'єктів господарювання на предмет дотримання
законодавства у сфері інтелектуальної власності;

7) аналізує стан дотримання суб'єктами господарювання всіх форм власності вимог
законодавства у сфері інтелектуальної власності;

8) здійснює міжнародне співробітництво у сфері правової охорони інтелектуальної
власності і представляє інтереси України з питань охорони прав на об'єкти права
інтелектуальної власності у міжнародних організаціях відповідно до законодавства;

9) організовує інформаційну та видавничу діяльність у сфері правової охорони
інтелектуальної власності;

10) організовує роботу з підготовки та перепідготовки спеціалістів з питань
інтелектуальної власності;

11) видає офіційні бюлетені з питань інтелектуальної власності;

12) здійснює атестацію представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених);

13) вивчає, узагальнює та аналізує досвід зарубіжних країн, а також практику застосування законодавства України у сфері інтелектуальної власності, розробляє та вносить пропозиції щодо вдосконалення та гармонізації норм законодавства України з нормами міжнародних договорів, учасницею яких є або має намір бути Україна;

14) запроваджує заходи щодо розвитку системи збору та розподілу винагороди за використання об'єктів права інтелектуальної власності та/або суміжних прав;

15) здійснює державний нагляд (контроль) за дотриманням суб'єктами господарювання всіх форм власності вимог законодавства у сфері інтелектуальної власності;

16) здійснює інші повноваження, визначені законами України та покладені на Державну службу Президентом України .

Державне агентство з питань науки, інновацій та інформатизації України входить до системи органів виконавчої влади та утворюється для реалізації державної політики у сфері наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, інформатизації, формування і використання національних електронних інформаційних ресурсів, створення умов для розвитку інформаційного суспільства.

Основними завданнями агентства є:

1) реалізація державної політики у сфері наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності;

2) внесення на розгляд Міністра освіти і науки, молоді та спорту пропозицій щодо формування державної політики у сфері науки.

Агентство відповідно до покладених на нього завдань в установленому порядку:

1) узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до його компетенції, розроблення пропозицій щодо вдосконалення законодавчих актів, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, нормативно-правових актів міністерств та в установленому порядку подання їх Міністру;

2) організовує прогнозно-аналітичні дослідження тенденцій науково-технічного та інноваційного розвитку;

3) готує і подає Міністру пропозиції щодо: визначення пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки, інноваційної діяльності; віднесення наукових об'єктів до таких, що становлять національне надбання; утворення та реорганізації державних наукових установ; надання статусу національного наукового центру науково-дослідним (науково-технічним) установам, вищим навчальним закладам IV рівня акредитації за поданням органів, до сфери управління яких належать такі установи і заклади; проектів державних цільових наукових, науково-технічних та інноваційних програм і визначення обсягу коштів державного бюджету для їх фінансування;

4) проводить щороку аналіз результативності провадження наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності, трансферу технологій, ефективності використання державних фінансових, матеріально-технічних ресурсів, а також кадрового потенціалу;

5) бере участь у щорічному проведенні аналізу стану виконання наукових і науково-технічних програм та у підготовці пропозицій Кабінету Міністрів України щодо подальшого виконання програм або його припинення;

6) організовує та проводить конкурс наукових і науково-технічних проектів, спрямованих на реалізацію (виконання) завдань державних цільових наукових та науково-технічних програм, наукових частин інших державних цільових програм за пріоритетними напрямами розвитку науки і техніки;

7) бере участь у здійсненні в установленому порядку проведення державної наукової та науково-технічної експертизи проектів міждержавних та державних цільових програм;

8) здійснює в установленому порядку державну акредитацію технологічних брокерів;

9) проводить в установленому порядку конкурсний відбір проектів науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт для їх фінансової підтримки за рахунок коштів державного бюджету, здійснює фінансування науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт для задоволення потреб держави;

10) проводить державну акредитацію фізичних і юридичних осіб на право проведення наукової та науково-технічної експертизи, розробляє форму свідоцтва на право проведення зазначеної експертизи та перелік документів державного зразка, що дають фізичним особам

право на провадження експертної діяльності та надання експертних послуг без отримання свідоцтва;

11) проводить реєстрацію та облік науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, дисертацій;

12) здійснює організаційно-методичне забезпечення державної атестації наукових установ, веде Державний реєстр наукових установ, яким надається підтримка держави;

14) проводить державну експертизу договорів із трансферу технологій;

15) здійснює державну реєстрацію договорів із трансферу технологій та веде державний реєстр таких договорів;

16) здійснює відбір на конкурсних засадах пропозицій щодо розроблення нових конкурентоспроможних технологій та/або їх складових для створення нових і модернізації існуючих виробництв і забезпечує їх фінансову підтримку;

17) бере участь в організації навчання та готує пропозиції щодо вдосконалення системи підготовки та перепідготовки фахівців у сфері наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності, інформатизації та трансферу технологій;

18) подає пропозиції щодо відкриття в установленому порядку в наукових установах аспірантури, докторантури;

19) вживає заходів із поліпшення матеріальних та житлових умов, медичного обслуговування молодих вчених, працівників наукової і науково-технічної сфери, стимулювання їх наукової та науково-технічної діяльності.

Місцеві державні адміністрації мають свою структуру, яка включає управління, відділи та інші підрозділи. Так, згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 18 квітня 2012 р. «Про затвердження рекомендаційних переліків структурних підрозділів обласної, Київської та Севастопольської міської, районної, районної в м. Києві та Севастополі державних адміністрацій» передбачається наявність серед структурних підрозділів облдержадміністрації та Севастопольської міської держадміністрації управління освіти і науки.

Згідно з Типовим положенням про Головне управління освіти і науки Київської міської державної адміністрації, управління освіти і науки обласної, Севастопольської міської державної адміністрації на зазначені управління покладені такі завдання в сфері науки:

— участь у забезпеченні реалізації державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності;

— забезпечення розвитку наукового потенціалу з урахуванням національно-культурних, соціально-економічних, екологічних, демографічних та інших особливостей області, міста;

— здійснення контролю за дотриманням актів законодавства з питань науки;

— координація діяльності навчальних закладів та наукових установ, що належать до сфери управління відповідних державних адміністрацій;

— забезпечення моніторингу у сфері наукової діяльності, формування регіональної наукової політики;

— сприяння функціонуванню і розвитку системи науково-технічного інформування в області, місті;

— сприяння інтеграції вітчизняної науки у світову систему із забезпеченням збереження національних інтересів.

Варто зазначити, що Головне управління освіти і науки Київської міської держадміністрації, управління освіти і науки обласних, Севастопольської міської державної адміністрації мають подвійне підпорядкування та у своїй діяльності підзвітні та підконтрольні голові відповідної державної адміністрації та Міністерству освіти і науки, молоді та спорту України.

У свою чергу, поряд з суб'єктами управління в сфері науки, які є органами виконавчої влади, слід виділити і суб'єктів управління, які не є такими, однак з огляду на специфіку їхньої компетенції здійснюють управління в сфері науки.

Органи місцевого самоврядування можуть здійснювати публічне адміністрування в сфері науки в частині делегованих повноважень. Так, Законом України «Про органи місцевого самоврядування» від 21 травня 1997 р. № 280/97 передбачено, що районні, обласні ради делегують відповідним місцевим державним адміністраціям повноваження в сфері науки, зокрема:

1) підготовку пропозицій до програм соціально-економічного та культурного розвитку відповідно областей та загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального та культурного розвитку України;

2) забезпечення відповідно до законодавства розвитку науки, усіх видів освіти, охорони здоров'я, культури, фізичної культури і спорту, туризму; сприяння відродженню осередків традиційної народної творчості, національно-культурних традицій населення, художніх промислів і ремесел, роботі творчих спілок, національно-культурних товариств, асоціацій, інших громадських та неприбуткових організацій, які діють у сфері освіти, охорони здоров'я, культури, фізичної культури і спорту, сім'ї та молоді;

3) підготовку і подання на затвердження ради пропозицій щодо організації територій і об'єктів природно-заповідного фонду місцевого значення та інших територій, що підлягають особливій охороні; внесення пропозицій до відповідних державних органів щодо оголошення природних та інших об'єктів, що мають екологічну, історичну, культурну або наукову цінність, пам'ятками історії або культури, які охороняються законом.

Національна академія наук України як вища наукова організація України, яка організує і здійснює фундаментальні та прикладні дослідження з найважливіших проблем науки, а також координує здійснення фундаментальних досліджень у наукових установах та організаціях незалежно від форм власності. Національна академія наук України своєю метою передбачає отримання нових та узагальнення наявних знань про природу, людину та суспільство, створення наукових основ науково-технічного, соціально-економічного та культурного розвитку країни, підготовка висококваліфікованих кадрів.

Безперечно, одним із центральних суб'єктів управління наукою в Україні є Національна академія правових наук України як державна галузева академія наук. Національна академія правових наук України посідає специфічне місце в системі суб'єктів управління наукою. Варто зазначити, що на сьогоднішній день Національна академія правових наук України — це державна наукова організація, яка проводить фундаментальні дослідження, координує, організує та проводить прикладні дослідження у галузі держави і права. Національна академія правових наук України діє на підставі Статуту й перебуває у досить тісних зв'язках як із Міністерством освіти і науки, молоді та спорту України, Міністерством юстиції України, ВАК України, Національною академією наук України, так і іншими загальнодержавними та місцевими органами державної влади.

Завданнями Національної академії правових наук України є:

- 1) комплексний розвиток правової науки;
- 2) координація, організація, проведення функціональних та прикладних досліджень у галузі держави і права;
- 3) виконання замовлення органів державної влади стосовно розроблення засад наукової та правової політики;
- 4) проведення наукової експертизи законів та інших нормативно-правових актів;
- 5) консолідація інтелектуального потенціалу наукових працівників науково-дослідних установ та професорсько-викладацького складу навчальних закладів юридичного профілю;
- 6) сприяння інтеграції академічної науки та вузівської правової науки;
- 7) наукове забезпечення правотворчої діяльності органів державної влади, вивчення та узагальнення механізмів реалізації актів законодавства;
- 8) визначення пріоритетних напрямів побудови правової держави;
- 9) наукове забезпечення проведення правової та адміністративної реформ;
- 10) підготовка практичних рекомендацій щодо вдосконалення діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування;
- 11) підготовка наукових кадрів та підвищення їх кваліфікації;
- 12) сприяння поширенню правової інформації, формуванню правосвідомості громадян, розвитку юридичної освіти;
- 13) узагальнення світового досвіду правового регулювання суспільних відносин;
- 14) підтримка талановитих учених, сприяння науковій творчості молоді у галузі держави і права;
- 15) пропаганда досягнень правової науки і сприяння поширенню наукових знань у галузі держави і права.

До консультативно-дорадчих суб'єктів управління у сфері науки можна віднести Експертну раду при Національній академії наук України з експертизи фундаментальних

науково-дослідних робіт. Аналогічні утворення функціонують при Верховному Суді України, Вищому господарському Суді України, Вищому адміністративному Суді України, Генеральній прокуратурі України, Міністерстві внутрішніх справ України, Міністерстві юстиції України тощо.

Окремо варто вести мову про Інститут законодавства при Верховній Раді України. Інститут законодавства Верховної Ради України є базовою установою науково-правового забезпечення законодавчої діяльності Верховної Ради України. Основними завданнями Інституту є: підготовка пропозицій щодо формування стратегії державної правової політики Верховної Ради України; розробка наукових концепцій розвитку національного законодавства; проведення порівняльних досліджень законодавства України й законодавств іноземних держав та проблеми приведення національного законодавства у відповідність до норм міжнародного права; підготовка проектів перспективних та поточних державних програм законопроектних робіт Верховної Ради України; організація моніторингу ефективності чинного законодавства України та прогнозування наслідків його застосування; підготовка проектів законів з найважливіших питань розвитку суспільства і держави та їх наукове обґрунтування; проведення наукової експертизи проектів законодавчих актів України тощо.

Отже, існує досить розгалужена мережа державних і недержавних суб'єктів управління наукою в Україні, однак вони не є хаотично існуючими, а перебувають у певних системних зв'язках, що і дозволяє вести мову саме про систему цих суб'єктів. Саме наявність елементів та зв'язків між ними є атрибутами системи. Зв'язки між цими суб'єктами є внутрішніми (між собою) та зовнішніми (з іншими державними органами та недержавними організаціями, установами). Внутрішні, у свою чергу, поділяються на вертикальні (враховуючи ієрархічність структури системи органів виконавчої влади) та горизонтальні (між однорідними органами). Всі ці зв'язки є яскраво вираженими і притаманними системі суб'єктів управління юридичною наукою в Україні.

§ 3. Адміністративні послуги в сфері науки

Концепція адміністративної реформи України, затверджена Указом Президента України від 22 липня 1998 р., встановила безоплатний стандарт адміністративних послуг. У той самий час передбачалася можливість отримання платних адміністративних послуг на розсуд суб'єкта. Разом із тим сучасне бачення розвитку адміністративних послуг спрямоване на розвиток платних адміністративних послуг.

Таким чином, адміністративні послуги в сфері науки за критерієм платності можна поділити на: платні та безоплатні.

Платними послугами в сфері науки є такі.

1. Державна акредитація фізичних та юридичних осіб у сфері наукової та науково-технічної експертизи — це державне визнання кваліфікації фізичної та юридичної особи у сфері наукової та науково-технічної експертизи .

Фізичні особи, які на постійній або професійній основі здійснюють діяльність, пов'язану з наданням експертних послуг, та юридичні особи, статутом яких передбачено таку діяльність, повинні пройти державну акредитацію і отримати свідоцтво, що підтверджує кваліфікацію його отримувача з питання організації та проведення наукової і науково-технічної експертизи.

Державну акредитацію здійснює Державне агентство з питань науки, інновацій та інформатизації України (далі - Держінформнауки України).

Основні функції Держінформнауки України при проведенні акредитації:

розгляд заявок на проведення наукової та науково-технічної експертизи;

перевірка фахової відповідності і кваліфікації юридичних та фізичних осіб, щодо спроможності здійснювати наукову та науково-технічну експертизу;

видача свідоцтва;

контроль за додержанням вимог здійснення експертної діяльності суб'єктами, які проводять наукову і науково-технічну експертизу;

ведення Єдиного реєстру виданих державних свідоцтв на право організації, проведення або організації та проведення наукової та науково-технічної експертизи;

підготовка та прийняття інструктивних та методичних документів з питань проведення державної акредитації фізичних та юридичних осіб на право проведення наукової і науково-технічної експертизи;

надання консультативних, інформаційних та інших послуг заінтересованим особам щодо державної акредитації фізичних та юридичних осіб на право проведення наукової і науково-технічної експертизи.

Право на одержання свідоцтва надається фізичним особам, які на постійній або професійній основі здійснюють діяльність, пов'язану з наданням експертних послуг, та юридичним особам, предметом статутної діяльності яких є організація чи проведення або організація та проведення наукової та науково-технічної експертизи, і які підлягають державній акредитації на право проведення наукової і науково-технічної експертизи.

Наукові організації Національної академії наук та національних галузевих академій наук, заснованих на державній власності, державні вищі навчальні заклади III-IV рівня акредитації, провідні державні науково-технічні установи центральних органів виконавчої влади можуть здійснювати спеціалізовану експертну діяльність без додаткової акредитації, на підставі статутних положень, якими така діяльність передбачається.

Рішення про видачу свідоцтва або відмову у його видачі приймається Держінформнауки України у термін не пізніше 60 днів з дня одержання заявки та необхідних документів, а у разі передання їх на повторну експертизу відповідним суб'єктам наукової та науково-технічної діяльності цей строк продовжується до 90 днів, про що у письмовій формі повідомляється заявникові.

2. Державна акредитація фізичних і юридичних осіб на право провадження посередницької діяльності у сфері трансферу технологій. Для проведення даного виду державної акредитації з представників центральних органів виконавчої влади утворюється Державна комісія з питань акредитації фізичних та юридичних осіб на провадження на постійній та/або професійній основі посередницької діяльності у сфері трансферу технологій.

За результатами державної акредитації МОН видає свідоцтво про державну акредитацію на провадження на постійній та/або професійній основі посередницької діяльності у сфері трансферу технологій.

Для проведення державної акредитації фізичні особи, що мають намір на постійній та/або професійній основі провадити посередницьку діяльність у сфері трансферу технологій (технологічні брокери), та юридичні особи, установчим документом яких передбачена така діяльність і до штатного розпису яких входить щонайменше один технологічний брокер, подають до Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України відповідну заявку разом з необхідними документами.

МОН у двадцятиденний строк після надходження заявки разом з необхідними документами здійснює їх реєстрацію, розгляд та перевірку відповідності кваліфікації заявника вимогам, передбаченим законодавством для провадження на постійній та/або професійній основі посередницької діяльності у сфері трансферу технологій.

Комісія на засіданні розглядає подані МОН пропозиції та приймає рішення про проведення державної акредитації або про мотивовану відмову заявникові у державній акредитації. Рішення Комісії оформляється протоколом, який підписується всіма присутніми на засіданні членами Комісії, та у десятиденний строк з дати його прийняття затверджується наказом МОН.

МОН у триденний строк після затвердження рішення Комісії письмово повідомляє про нього заявника. На підставі наказу МОН про затвердження рішення Комісії оформляється свідоцтво за встановленою формою, яке підписується Міністром освіти і науки та засвідчується печаткою МОН. Строк дії свідоцтва становить три роки з дати його оформлення

3. Акредитація вищого навчального закладу — це державне визнання його статусу (рівня акредитації). Акредитація спеціальності у навчальному закладі з певного напрямку за певним освітньо-кваліфікаційним рівнем — це державне визнання відповідності рівня підготовки (перепідготовки) фахівців з цієї спеціальності державним вимогам. Акредитація закладу проводиться протягом навчального року. Акредитація спеціальності проводиться після (або в період) закінчення терміну навчання фахівців у навчальному закладі за цією спеціальністю.

Акредитаційна експертиза проводиться експертною комісією, яку формує МОН. У разі позитивного рішення щодо акредитації МОН видає навчальному закладу сертифікат про акредитацію.

Сертифікат про акредитацію навчального закладу (напряму підготовки, спеціальності) вперше видається строком на п'ять років, під час проведення другої та наступних акредитацій на десять років.

4. Здійснення державної наукової і науково-технічної експертизи проводять органи виконавчої влади у сфері наукової і науково-технічної діяльності — Міністерство освіти і науки України; підприємства, установи та організації, тимчасові експертні колективи, компетентні у відповідній галузі наукової і науково-технічної діяльності, за дорученням державних органів.

Проведення державної наукової і науково-технічної експертизи є обов'язковим щодо державних цільових і міждержавних науково-технічних програм. Види наукових та науково-технічних експертиз: попередня, первинна, повторна, додаткова, контрольна наукова і науково-технічна експертизи.

5. Здійснення державної реєстрації договорів про трансфер технологій та ведення Державного реєстру договорів про трансфер технологій здійснюється МОН на підставі експертного висновку стосовно технологій або технологій і обладнання, що використовуються для їх застосування, для яких суб'єктами трансферу технологій передбачається отримання субсидій, а також стосовно технологій або технологій і обладнання, які плануються для використання в Україні за рахунок державних коштів.

Метою державної реєстрації договорів про трансфер технологій є систематизація та уніфікація інформації щодо трансферу науково-технічного та інтелектуального потенціалу України, сприяння ефективному розвитку виробництва, в якому використовуються новітні вітчизняні технології, забезпечення охорони майнових прав на вітчизняні технології та розширення міжнародного науково-технічного співробітництва у цій сфері.

Основними функціями МОН щодо державної реєстрації є: 1) прийняття заявок, які подаються на державну реєстрацію, та їх розгляд; 2) прийняття рішення про державну реєстрацію або обґрунтованого рішення про відмову в державній реєстрації; 3) внесення відомостей про державну реєстрацію до Державного реєстру договорів про трансфер технологій; 4) повідомлення заявника про прийняте рішення щодо державної реєстрації або про обґрунтовану відмову в державній реєстрації; 5) підготовка та розміщення на офіційному сайті МОН даних про здійснення державної реєстрації; 6) ведення Державного реєстру.

Державна реєстрація чинна протягом дії договору про трансфер технологій.

Разом із тим, до платних адміністративних послуг у сфері науки належать також: проведення державної експертизи договорів із трансферу технологій (регулюється Законом України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» від 14 вересня 2006 р. № 143 V (ст. 13); видача диплома кандидата та доктора наук; визнання і встановлення еквівалентності документів про науку, виданих навчальними закладами іноземних держав; здійснення атестації та присвоєння вченого звань професора і доцента; нострифікація; видача атестати доцента і професора видаються Міністерством освіти і науки, молоді та спорту України, а дипломи кандидата і доктора наук та атестат старшого наукового співробітника — Вищою атестаційною комісією України та ін.

У свою чергу, до безоплатних адміністративних послуг у сфері науки, які надаються органами публічного управління, належать:

— здійснення державної реєстрації технологічних парків (Порядок державної реєстрації технологічних парків визначається постановою Кабінету Міністрів України від 29 листопада 2006 р. № 1657 «Деякі питання організації діяльності технологічних парків»);

— видача атестата, який засвідчує присвоєння вченого звання професора і доцента, виготовленого за формою, затвердженою Кабінетом Міністрів України;

— здійснення позачергової атестації працівника (за власною заявою) з метою підвищення кваліфікаційної категорії (тарифного розряду) або за поданням керівника чи педагогічної ради навчального закладу з метою присвоєння працівнику кваліфікаційної категорії, педагогічного звання та у разі зниження ним рівня професійної діяльності (постанова Кабінету Міністрів України від 6 жовтня 2010 р. № 930 «Про затвердження Типового положення про атестацію педагогічних працівників»);

— видача Свідоцтва про державну акредитацію на провадження на постійній та/або професійній основі посередницької діяльності у сфері трансферу технологій (наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту від 25 лютого 2010 р. № 142 «Стандарт надання державної адміністративної послуги з видачі Свідоцтва про державну акредитацію на провадження на постійній та/або професійній основі посередницької діяльності у сфері трансферу технологій») та ін.

§ 4. Адміністративна відповідальність у сфері науки

Адміністративна відповідальність у сфері науки — це специфічне реагування держави на вчинене адміністративне правопорушення в сфері науки та наукової діяльності, що полягає в застосуванні уповноваженим органом або посадовою особою передбаченого законом стягнення до суб'єкта правопорушення.

Варто зазначити, що базовий Закон України «Про наукову та науково-технічну діяльність» передбачає настання адміністративної відповідальності за порушення права інтелектуальної власності. У разі порушення права інтелектуальної власності його захист здійснюється в порядку, встановленому адміністративним, цивільним і кримінальним законодавством (ст. 64 Закону).

У Законі України «Про наукову та науково-технічну експертизу» визначено, що правопорушеннями у сфері наукової і науково-технічної експертизи вважаються:

- 1) невиконання вимог даного Закону та умов договору щодо проведення наукової і науково-технічної експертизи;
- 2) проведення наукової і науково-технічної експертизи всупереч її основному цільовому призначенню, визначеному в договорі на проведення експертизи;
- 3) фальсифікація висновків наукової і науково-технічної експертизи;
- 4) прийняття рішень без проведення наукової і науково-технічної експертизи у випадках, коли законодавством встановлено, що проведення такої експертизи є обов'язковим;
- 5) надання платних послуг у галузі наукової і науково-технічної експертизи підприємствами, установами, організаціями, тимчасовими експертними колективами, статутами яких така діяльність не передбачається;
- 6) вчинення дій, що перешкоджають організації та проведенню наукової і науково-технічної експертизи, або незаконна відмова в наданні експертним установам, організаціям і тимчасовим експертним колективам необхідної інформації та матеріалів;
- 7) невиконання умов договору або доручення на проведення наукової і науково-технічної експертизи;
- 8) умисне примушування або створення для експертів і експертних комісій обставин, які зумовлюють незаконне чи необ'єктивне проведення наукової і науково-технічної експертизи або підготовку необґрунтованих чи свідомо недостовірних висновків;
- 9) дискредитація або переслідування експертів за підготовлені ними висновки, несприятливі для особи чи організації, які їх дискредитують або переслідують;
- 10) залучення до проведення наукової і науково-технічної експертизи науково-дослідних робіт і науково-технічних розробок посадових осіб та фахівців, які є їх авторами або безпосередньо заінтересованими особами;
- 11) порушення суб'єктами експертизи авторського права і прав на об'єкти промислової власності стосовно об'єкта експертизи, результатів експертизи, порушення умов конфіденційності щодо інформації, отриманої експертом у процесі експертної роботи.

Особи, винні у вчиненні зазначених правопорушень у сфері наукової і науково-технічної експертизи, притягаються до дисциплінарної, цивільно-правової, адміністративної та кримінальної відповідальності.

Беручи до уваги зазначені види правопорушень у сфері наукової та науково-технічної діяльності та наукової та науково-технічної експертизи, а також норми Кодексу України про адміністративні правопорушення, адміністративна відповідальність у сфері науки може наставати, зокрема, в таких випадках.

1. Порушення прав на об'єкт права інтелектуальної власності (ст. 512 КУпАП);
2. Невиконання вимог екологічної безпеки у процесі впровадження відкриттів, винаходів, корисних моделей, промислових зразків, раціоналізаторських пропозицій, нової техніки, технологій і систем, речовин і матеріалів (ст. 911 КУпАП);

3. **Порушення законодавства про здійснення закупівлі товарів, робіт і послуг за державні кошти (ст. 16414 КУпАП);**
4. **Порушення обмежень щодо використання службового становища (ст. 1722 КУпАП);**
5. **Порушення обмежень щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності (ст. 1724 КУпАП);**
6. **Незаконне використання інформації, що стала відома особі у зв'язку з виконанням службових повноважень (ст. 1728 КУпАП);**
7. **Порушення порядку подання або використання даних державних статистичних спостережень (ст. 1863 КУпАП).**

Рекомендована література:

1. **Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. / В. Б. Авер'янов, Ю. П. Битяк, В. В. Зуй [та ін.] ; ред. кол. : В. Б. Авер'янов (гол.). — К. : Юридична думка, 2009.**
2. **Колпаков В. К. Адміністративне право України : підручник / В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко. — К. : Юрінком Інтер, 2003. — 537 с.**
3. **Адміністративне право України : підручник / Ю. П. Битяк, В. М. Гарашук, О. В. Дьяченко [та ін.] ; за ред. Ю. П. Битяка. — К. : Юрінком Інтер, 2006. — 544 с.**